

Tristetea ploii

Daniel Vișan-Dimitriu

Eu cred că norii vin să se-ntâlnească,
acolo-n cer, cu gândurile triste
ce urcă, fug, nu pot să mai reziste,
căci nimeni nu mai vrea să le cunoască.

Plutesc ușor spre locul de-ntâlnire,
pe-un cer senin, albastru și frumos,
strălucitori în albul lor pufos
și, dinspre zări, încep să se înșire.

Iar gândurile-acelea se așează
pe coama lor, pictând cu întuneric
tot ce fusese pân-atunci feeric
în cerul care pare-acum de groază.

E cenușiu, iar norii-s de tristețe,
e un vacarm cu răbufniri de tunet,
sub ei, pământu-i văduvit de sunet,
căci orice glas e gata să înghețe.

Și se destramă norii-n stropi de ploaie,
purtând atâtea gânduri ca poveri
spălate, transformate în plăceri,
încât și cerul pare că se-nmoaie

Și-atunci, când ploaia cade-n jurul meu,
eu o privesc, mă bucur de-ntâlnire,
chiar dacă-n ea, prin stropi de amintire,
mai strălucesc tristeți de tu și eu.